

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Fojtogató szorításban**

1. A visszaléphetetlen út

Kardos Gábor

A fojtogató feszültséget, amely Dániel, Fekete Zoltán és Erzsi néni között feszült a lépcsőház hűvösében, hirtelen a földszinti nehéz bejárati ajtó dörrenése törte meg. A fém csattanása végigfutott a vékony betonfalakon, felerősítve a lépcsőház amúgy is paranoiás hangulatát. Gyors, egyenetlen léptek zaja közeledett lentről; magas sarkú cipők kapkodó kopogása verte fel a csendet, amely egyértelműen sietségről és zaklatottságról árulkodott.

Varga Nóra rontott be a fordulóba, és a lépcsőforduló sárgás fényében azonnal látszott rajta, hogy a megszokott, hűvös eleganciája mögött valami végzetesen megrepedt. Arcáról száműzve lett a magabiztosság, lélegzete szaggatott volt, drága kabátját pedig szinte görcsösen szorította magára, mintha fizikai pajzsként használná a külvilággal szemben. Kezében a telefonja némán, de kitartóan villogott egy kijelzőre fagyott, ismeretlen hívószám kijelzésével, amit a nő tudomást sem véve róla próbált elrejteni.

A lépcsőházi ablakon túl, az utcán egy sötétített üvegű, monumentális fekete terepjáró állt járó motorral, kipufogógáza sűrűn gomolygott a hideg reggeli levegőben, mielőtt hirtelen gázadással elhajtott volna. Erzsi néni pupillái tágra nyíltak a leskelődésre használt ajtórés mögött, szinte szomjazva a drámát, miközben Fekete Zoltán is elhallgatott, s a kék dossziét önkéntelenül a mellkasához szorította, mintha a szabályzatok megvédhetnék a lakókat a kintről beszivárgó valóságtól.

Nóra úgy viharzott el a csoportosulás mellett, mintha ott sem lennének, ám a zaklatott sietségben táskája fémcsatja beleakadt a korlátba. A táska megbillent, és valami halkán koppant a kövezeten: egy súlyos, sárgaréz kulcstartó, amelybe egy exkluzív fővárosi hotel neve és egy szobaszám volt belegravírozva. A nő meg sem állt, pillanatokkal később már hallatszott a második emeleti lakásajtó zárának háromszoros, kattanó reteszelődése.

Dániel lassan lehajolt a hideg kőre, és felvette a nehéz fémdarabot. A gravírozott számokat tapintva hirtelen megértette, hogy ebben a házban nemcsak az ő élete áll a szakadék szélén, és a zárt ajtók mögött mindenkinek megvan a maga titkos, fojtogató börtöne, amiből nincs menekvés.

2. Léptek a szuterén felett

Péter Szikra

Dániel a sötét előszoba kövezetén állva hallgatta, ahogy a zárt ajtón túl elhalnak a lépcsőházi neszek. Erzsi néni még percekig ácsorgott a fordulóban, mint egy mozdulatlan őrszem. A szomszédasszony végül nehézkesen megindult felfelé, papucsának csattogása kimérten visszhangzott a linóleumon. Dániel tenyere teljesen átizzadt a telefon sima üvegén; a kijelző fekete felületén lassan elhalványult a zsaroló üzenet kékes villogása.

A szuterén felől fojtott szavak szűrődtek fel a szellőzőjáraton. Székely Ricsi éppen az árut pakolta ki a csomagtartóból, miközben a folyosó sötétjében az új lakó – a kisemmizett ex-légiós – idegesen igazgatta a kabátját. Fekete Zoltán ma is körbejárt a házban, elszánt szigorral ellenőrizve a közös terek rendjét, de az idegen csontos, ideges arca láttán még ő is megtorpant egy pillanatra. A légiós fojtott légzése mögött húzódó feszültség szinte átsugárzott a száraz betonfalakon.

A szobában a monitor kék fénye monoton módon világította meg az íróasztalt. Dániel óvatosan megdörzsölte az arcát, s a kikapcsolt gép felé lépett. Tudta, hogy a Vászoly utca 6. nem menedék, hanem zárt csapda, ahol minden ajtó mögött figyel egy tekintet, és ahol a titkok előbb-utóbb utat törnek a felszínre.

3. Fojtogató szorításban

Péter Szikra

A földszinti folyosó hűvös homályában Erika szorosan magához ölelte a pólját, ahogy végigsietett a kopott kövezeten. Sietős léptei visszhangoztak a csöndben, ujjai fehéredtek a gyereket takaró pléden. A rendelő opálüveges ajtaja félig nyitva állt; Dr. Szabó András épp egy fiókot csapott be odabent, amikor a nő bemenekült a szűk vizsgálóba.

A következő pillanatban Bálint fordult be a lépcsőfordulóból, lihegve, az egyenruhája gombjait igazgatva.

– Erika, megőrültél? Gyere ki innen! – sziszegte elfojtott dühvel, de az orvos már mozdult is. Szabó elszánt, csontos kezével kulcsra zárta a nehéz tölgyfa ajtót, s a retesz

kattanása végérvényesen elvágta őket a külvilágtól.

- Nyugalom, Bálint - mondta Szabó halkán, de a hangjában megbúvó feszültség élesebb volt a szikénél. A szeme alatti sötét karikák elárulták az átvirrasztott éjszakákat. - Úgy tűnik, van egy kis közös problémánk. Dr. Balog sürget. Ha ma estig nem rakom le az asztalára a tartozásomat, elárvereztetni a rendelőt.

- Mi közöm ehhez? - Bálint szeme rángott a szorongástól, kezét reflexszerűen a zsebébe süllyesztette, ahol a Líviától beszerezett altatós levelek lapultak.

- Nagyon is sok - lépett közelebb az orvos, a zárt ajtóra mutatva. - Mert ha én bukom, magammal rántok mindenkit. És gondolom, Kovacovic kisasszony - meg az egész ház, élén Erzsi nénivel - rendkívül kíváncsi lenne rá, kinek a gyerekét tartja most itt a karjában ez a nő. Úgyhogy vagy szerzel pénzt Balogra, vagy az egész épület megtudja az igazságot.